

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΕΙΔΗΣΕΙΣ-ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

φιλε μου, τὸν ἐνθάδουνα ἐγὼ. Λίγη ψυχὴ χροιάζεται τίποτε ἄλλο. Ὅταν θὰ τὴ συναντήσης, σταμάτα τὴν, κύταξέ τὴν κατάματα, τρυφερὰ καὶ γλυκὰ, χαμήλωσε ὑστερῆς τὸ μάτι στὴ Γῆ. Κι' αὐτὸ εἶνε ἐξομολόγησις.

—Φτάνει αὐτὸ;

—Δη' αὖθις φτάνει σχεδόν. Ἄφου δὰ, κατάπιες τὴ γλῶσσα σου, κακομοίρη μου, καὶ τὸν χαιδεύα στοργικὰ.. Ἐπέμενε νὰ θέλῃ καὶ δυὸ λογάκια, νὰ γαρνίσῃ τίς ματιές, καθὼς τὸ μεγάλο μάτι τῆς ἰσχυρῆς, ἀσημώνει τὸ φῶς. Τὸς τάπα.

—Ἔστε ἔτσι: Πολὺ σ' ἀγαπῶ, μ' αἰσθάνεσαι εἰδῶ;

—Ναί! Ναί! Ὁραῖα τὰ κατάφερες.

Καὶ τὸν χροκορότησα καθὼς ἂν ἀπάγγελε δλόκληρο φιλικό, ἀσύγκριτος αὐτὸς Δημοσθένης.

Πέρασε δλόκληρη βδομάδα. Ὁ Σπῦρος δὲν φαινότανε πουθενά. Θαρροῦσε κανεὶς ποῦ εἶχε ἀναληφθῆ.

Οἱ γειτόνοι ἄρχισαν ν' ἀλλάζουν κουρεῖο. Παραπονοῦνται πῶς δὲν ἦταν ταχτικός στὴ δουλιὰ του, πῶς ντεμπέλευε.

—Ὁ Θεὸς ξαίρει ποῦ κοπροσκυλάει, παρατήρησε δ' πλαϊνὸς καφφετζῆς.

Κάποτε ἔμαθα ποῦ κατόντανε καὶ πῆγα νὰ τὸν δῶ. Ἦμουν βέβαιος ἀπὸ τὸ ἐνστικτο ποῦ μέσα μας μιλάει γιὰ ὅσους ἀγαπᾶμε, πῶς ὁ αἰσιος φίλος μου δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξῃ πιά στὸν ἀνισο ἀγῶνα π' ἀνοίξε μὲ τὸν ἔρωτα. Ἦταν ἐτοιμοθάνατος. Μ' ἐγνώρισε μὲ πολὺ κόπο..

—Ἐλα λοιπὸν, ποῦ ἔχασες τὸ κουράγιο σου Σπῦρο.

Μὲ κύταξε θλιβερὰ μὲ τὰ χαλαρὰ μάτια του.

— Τώρα πιά κουράγιο. Δὲ σοῦ εἶπά κείνο τὸ κροολόγημα.

—Βέβαια ποῦ ἄφησες τὴ καρδιὰ σου γυμνὴ στὴ παγερὴ νύχτα τῆς ἀγάπης. Ὅμως δὲν πέθανε καθ' ἐλπίδα.

—Πεθαίνω ὁμως ἐγὼ, λογοπαίξε θλιβερὰ. Ἡ ἐλπίδες θὰ μείνουν νὰ μὲ σαβανώσουν.

Τοῦ χαιδεύα τ' ἀδυνατισμένο μοῦτρο, μὲ τὰ μεγάλα κόκαλα τῶν μῆλων ὅμοια μὲ κεφάλια καρφῶν.

—Εἶπα θάρρος. Θέλεις μιὰ ἰδέα; Μὲ κοίταξε ἀπορηκὰ.

Καὶ λοιπὸν;

—Ὁ ἴδιος νὰ τὴν εὔρω νὰ τῆς τὰ πῶ!....

Πῆδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι, σὲ κίλημα περηφάνιας καὶ λύπης.

—Νὰ τῆς τὰ πῆς; Τὸ βροῖσκες αὐτὸ σωστὸ; Καὶ τώρα ποῦ ἐσήμανε ἡ δωδεκάτη. Καὶ ἂν αὐτὸ μποροῦσε νὰ γίνῃ, θαρροεὶς νὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτε.

—Σὲ πολὺ. Θὰ σοῦδινε τὴν ὑγιά. Δάκρυσε.

— Ἡ ζωὴ μου σώθηκε φιλε μου »Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ σὲ φῶς τὸ λυχνάρι καθὼς θὰ σβύσῃ.

»Δὲ θαρροεὶς;

Βέβαια ποῦ ἦταν φανερὸ πῶς ἡ προσπάθειά μου ἦταν μάταιη, ἔνεσι θαρροῦσες καμφορᾶς σὲ σπασμένη καρδιὰ.

Σώπασα θλιβερὰ.

Ἐξω περνοῦσε ἡ Ζωὴ. Τὰ τράμ σκλήριζαν καθὼς ἔτρεχαν στὶς σιδερένιες γραμμές, ἡσφρυχίτρες τῶν αὐτοκινήτων χαλοῦσαν κόσμο, παιζογελούσαν οἱ περαστικοί. Αὔριο θὰ ξημέρωναν Χριστούγεννα καὶ γίνονταν οἱ προετώδικες προετοιμασίες γιὰ τὴ μεγάλη ἐορτὴ τῆς Χριστιανωσύνης. Ἦρθα στὸ παραθύρι, μὲ φανερὴ τὴν προσπάθεια νὰ συγκρατήσω ἕνα λυγμὸ.

Τὸ βραδινὸ φῶς δρασκελίζε τὸ παραθύρο καὶ ἔλεφετε στὸν ἄρρωστο καθὼς ἀχτινωτὸ ἀπὸ χρυσάφι. Τὸν ἔξαθλωνε κίβλα τὸν αἰσιος.

—Ἀχ! πόσο γλυκὰ φωτιάει, στένα ὁ φτωχὸς! Κ' ἐμοιαζε καθὼς εἶχε κατανήσει μάζεμα ὀσῶν, ἐλάχιστα συγκρατημένων ἀπὸ τὸ ζαρωμένο πετσί, τὸν ἄρρωστίστη ποῦ ἀντικρύ-

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

ΚΑΠΟΙΑ ΤΡΙΤΗ

«Ἀχ δὲ μ' ἀγαπᾶς. Μοῦ τὸ εἶπες τόσο φλύαρα, ὅπως προχθὲς, βρεθῆκαμε μόνον σ' ἕνα στενάκι, ποῦ τὸ θαρροῦσες ἰσχύτοπο ἰκανὸ νὰ στεγάσῃ τὸν ἔρωτάμας. Τὸ κατάλαβες ποῦ ἐγὼ ἔχασα τὴ φωνή μου, κατάντησα στήλη ἄλατος, κατὰ τὸ θλιβερὸ παράδειγμα τῆς γυναίκας τοῦ Λῶτ, ἀποκορύφωμα τῆς ἀμαρτωλῆς διαθέσεις μου νὰ σ' ἀγαπῶ τὸν καιρὸ ποῦ εἶμαι γιὰ σένα ἐγὼ ὅτι γιὰ τὸν ἀετὸ φτωχὲ σπουργίτι.» Ὅμως ἐσὺ διάβηκες ἀμίλητη, περὶ φανη, σκεδὸν ἰκανοποιημένη γιὰτὶ μὲ νίκησες. Εἶναι στὸ χέρι σου νὰ μὲ παιδεύῃς ἀνόητο ἐμένα ὄνειροπόλο, ἀφηνεμένο σὲ φριχτὴ ἀγωνία, ἀπὸ τὸν ἀνήσυχο ἑαυτὸ μου. Ἡ ἡσυχὴ ζωὴ σου, μοιάζει λιμνοῦλα ἀκύμαντη ποῦ μάλιστα πασκίζει νὰ τὴ ρυτιδώσῃ σ' ἐκφραστικὸ σπασμὸ ὁ ἄνεμος τοῦ πάθους μου. Δὲν ἀφίνεσαι ἐσὺ γιὰ τίποτε νὰ πονέσῃς. Ὅσο κιὰν ξαίρεις ὅτι γιὰ μένα εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἰδέα πῶς δὲ σοῦ εἶμαι ξένος, μονάχη αὐτὴ, χωρὶς ἄλλη χειροποιιστότερη ἀπόδειξι ἐσὺ κρατιέσαι ἐσωτερικῶς, ξένη, ἀδιάφορη, σχεδόν ἐχθρική σὲ κείνον ποῦ τοῦ εἶσαι ὅτι γιὰ τὸ δειλινὸ ἢ γοητεία τοῦ ἐκφραστικοῦ καὶ τοῦ ἀπλοῦ. Θὰ λάμψῃ μιὰ μέρα ἡμεγαλωσύνη τῆς ἀγάπης μου, μὰ τὸ λαμπρὸ αὐτὸ φῶς θάναται τὸ ὑστερὸν φεγγοβόλημα κι' ὅσο κι' ἂν σὲ φωτίσῃ, δὲν θὰ μπόρῃ νὰ σοῦ κρατήσῃ ὅ,τι θὰ εἶναι νεκρὸ, τὴν καρδιὰ ποῦ θὰ σιωπᾷ, τὴ ζωὴ ποῦ θάχῃ τσακίσει...

ΝΙΚΟΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

ζει τὴ ζωὴ καὶ ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο, θαμπωμένος ἀπὸ τὴν αἴγλη τῆς. Ἡ ἰδέα πῶς μποροῦσε ἡ παρουσία ἐκείνης νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ζήσῃ, μὲ κρατοῦσε σὲ φανερὴ καὶ ἐπίμονη συγκίνησι.

—Ἄσε τίς μικροφιλοτιμίες καὶ πὲς μου ποῦ θὰ τὴ βρῶ. Κάτι μοῦ φωνάζει μέσα μου πῶς δὲ θὰ συναντήσω ἄρρησι.

Τὸν εἶδα νὰ κάμπτεται κάτω ἀπὸ τὴν πίεσι μιᾶς φοβερῆς ἐσώτερης πάλης.

—Ὁδὸς Μεθώνης 14. Κ' ἔπειτα; Καὶ μεσοτελειωμένη τὴ φράσι τὴν ὄντικωπε ἕνας βήχας, κούφιος ὅμοιος μὲ τὸν ἀχὸ ψεύτικης ἀργεντινῆς δεκάρας πάνω σὲ μάρμαρο.

Ἀκόμα καὶ σήμερα καὶ πάνε δέκα πέντε σωστὰ χρονάκια ἀπὸ τότες θαυμάζω τὸ κουράγιο τῆς κρίσιμης ἐκείνης ὥρας, ὅπως μοῦ τὸ κορύφωσῃ ἡ ἰδέα πῶς μποροῦσα νὰ σώσω ἕνα ἄνθρωπο, καὶ τέτοιο δὰ ἄνθρωπο, ποῦ σὲ μιὰν ἐποχὴ ποῦ οἱ περισσότεροι σκέπτονται μὲ τὴν κοιλιὰ αὐτὸς πετοῦσε σὲ σφαίρες ποῦ ἔπρεπε νὰ σκύψῃς ἂν ἤθελες νὰ μὴ σκοντάψῃς στὸν οὐρανὸ.

Μὲ ὑποδέχτηκε μὲ ὑποχρεωτικὴ προσήγεια. —Χάρηκα καὶ πῆτε μου. Τῆς τάπα ὅλα μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σὶ, μὲ συγκαλυμένη τὴν ἄθλια γύμνια τῆς θλιβερῆς καὶ ἀφωνῆς περιπέτειας τοῦ φίλου μου, ἀπὸ τὰ γοητευτικὰ κρέλια ἐμπειρῆς φαντασίας.

ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΓΡΑΜΜΕΣ

—Ἀπὸ τὴν π. Πέμπτη παίζει εἰς τὸ «Ἰδαῖον» ἢ «Ἑλληνικὴ Κωμωδία» τοῦ κ. Ἀργυροπούλου.

Εἶναι ὁ καλὰ κατηρτισμένος Ἄθηναικὸς θίασος ποῦ παίζει εἰς τὴν «Ἀλάμπραν» μὲ διευθυντὴν τὸν κ. Ἀργυροπούλου, ἕνα ἠθοποιὸ μὲ λαμπρὴ φωτιὰ τῆς ἠθοποιίας ποῦ ἀνάμεσα στὶς προστυχές τῆς μανιακῆς ἐπιθεωρησογραφίας, ἔταμε ἕνα καινούριο δρόμο, μὲ τὸν θίασον του, παίζοντας ἐκλεκτὲς κωμωδίες ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ ρεπερτόριο.

—Ἐξω ἀπὸ τὸν Ἀργυροπούλου, ἢ κ. Γιώτα Λάσκαρη, προχωρεῖσθιν καλλιτεχνικὴν ἐξέλιξι τῆς μὲ σίγουρο βῆμα.

—Ἡ κ. Λάσκαρη καὶ σήμερα εἶναι ἀπὸ τίς καλύτερες ἠθοποιούς τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου.

Κυβερνάει τὴ σκηνὴ καὶ ἡ φωνὴ τῆς εἶναι μελωδική, ὅσο ἡ ἴδια εἶναι μελετηρὴ καὶ ἀφορη.

Ἡ κ. Λάσκαρη συνδέεται μὲ τὸ Ρέθυμνο πολὺ, γιὰτὶ ἐδῶ γεννήθηκε καὶ ὁ πατέρας τῆς, ἕνας ἀνθηρὸς γέρος, παλιὸς τεχνίτης τοῦ θεάτρου, τ' ἀναφέρει πάντα μ' ἀγάραστο μνημονικὸ.

—Ἡ κ. Ν. Γαϊτανάκη ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ὀμορφιά τῆς, ποῦ εἶναι ἐντυπωτική, ἔχει φανερὰ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ καὶ ὅσφ κι' ἂν εἶναι νέα, εἶναι ἔκδηλη, ὅτι καὶ σὲ σταθερὰ καὶ γρήγορα θὰ προχωρήσῃ.

—Οἱ κ. Ἰ. Ταβουλάρης καὶ Χέλμας πάντα καλοὶ.

—Γενικώτερα ἢ «Ἑλληνικὴ Κωμωδία» παρέχει μιὰ πολύτιμη εὐκαιρία θεατρικῆς ἀπολαύσεως γιὰ τὸ Ρέθυμνο, ποῦ χρόνια τώρα, περισσότερα ἀπὸ 15, εἶχε νὰ δῆ θεάτρο τῆς προκοπῆς.

—Ἡ κ. Κυβέλη πέρασε προχθὲς βράδν πηγαίνοντας στὸ Ἡράκλειο.

Τὸ Ρέθυμνο τῆς ἄρεσε πολὺ καὶ σὲ ὅσους εἶδε ὑποσχέθηκε πῶς στὸ γυρισμὸ θὰ παίξῃ καὶ ἐδῶ!—2ἔργα.

—Καλὲ τί λέει! Ἐνας μαρμαρέρης ἔκει!...

—Ἐχει μεγάλη καρδιὰ σὰς λέω.

Τὸ καταλαβένετε αὐτὸ;

Δὲν ἤθελε νὰ μοῦ συζητήσῃ κἀν.

—Μοῦ εἶναι ἀδύνατο. Ὅχι ποῦ εἶναι μονάχη μαρμαρέρης ἀλλὰ καὶ ἄρρωστος. Καὶ ἡ μέρα ποῦ ξημερῶναι Κύριε.. Θάμουρθηγροσουζά.

Μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι μέσα τῆς δὲν ἐγίνετο κανένας ἀγῶν. Τὸ πρᾶγμα ἦταν ἀπλὸ. Ἦταν ἀνάγκη νὰ κουράσῃ τὴ σκέψι τῆς ἢ τὴ ψυχὴ τῆς σ' ἄδειο ἀγῶνα; Ἐσυρα τὸν ἀξιοθρήνητο ἑαυτὸ μου, σιγὰ στὸ δρόμο.

Μέσα μου βογγοῦσε ἕνας παραξένος ἄνεμος αἰσθημάτων, σὲ τρόπο ποῦ εἶχα τὴν ἐντύπωσι πῶς δόθηκα σὲ φριχτὸ κυκλῶνα καθὼς σὲ πεινασμένο θεριὸ ψόφιο. Ἡ σκέψι πῶς μιὰ γυναῖκα φέρθηκε μὲ τόση σκληράδα κατάντικου στὴν τραγικὴ ὑπόθεσι τοῦ θανάτου μοῦ παραφῆρε σ' ἀνείπωτες βρυσιές κατὰ πάσης γυναικας μέχρι καὶ τῆς παρθένου. Ἄν ἔλειπαν ἢ ἐκλεκτὲς, τ' ἀνθρώπινο αὐτὸ πλάσμα, θάχε ξεφτύσει, καιρὸ τώρα, σ' ἀξιογέλαστη κατάπτωσι.

Ἔτσι σκεπτόμουν, ὅταν μ' ἀντίκωπε ὁ γειτονικὸς μπακάλης!...

—Ζωὴ σὲ λόγον σου!...

Τὸν κύταξα ἀποσβολημένος...

—Ὁ φτωχὸς ὁ Σπῦρος μᾶς ἄφισε χρόνια καὶ ἀκόμα ζεστός, καὶ ξαίρεις πέθανε σὰ σκυλί. Ἄκλαφτος, ἀ-

συντρόφιαστος! Χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν λυπηθῆ τὸν ἔρω.

Δὲν τὸν λυπήθη κανεὶς. Κι' ὁ ἴδιος δὲν ξαίρω πῶς αἰσθανόμουν μιὰ ἀνεκφραστὴ ἀνακούφισι ποῦ πέθανε τόσο καιρικὰ, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ γυρισμὸ μου.

Τ' ἄγνωστο ἔχει πάντα καὶ τὴ γλυκιά του ἀποψι, τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἐλπίδας κι' ὁ Σπῦρος ἐφυγετ' ἀγύριστο ταξίδι, μὲ γλυκερὴ ἀκόμη τὴν ἐλπίδα, πῶς αὐτὴ ποῦ τοῦ ἐγινε ὁ θάνατος, θὰ τὸν κλάψῃ γιὰτὶ τὸν αἰσθάνθηκε καὶ θ' ἀπαντοῦσε στὴν ἀγάπη του, ἂν αὐτὸς ζητοῦσε ἀπάντησι.

Ν. ΜΙΡΑΝΤΑΣ

—0—

Εὐχαριστήριον

Τὸ ἐν Ρεθύμνῃ Τμήμα τοῦ Ἑλλ. Ἐρυθροῦ Σταυροῦ αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν καὶ δημοσίᾳ νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐξοχώτατον Ὑπουργόν Ὑγιεινῆς καὶ Περιθάλψεως κ. Δοξαδάκη ὅστις εὐεργετῶν τὴν Πόλιν ἡμῶν καὶ ὅλον τὸν Νομὸν εὐηρεστήθη δὲ ἐνισχύσῃ τὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀπολυμαντηρίου προσπάθειας τοῦ τμήματος δι' ἐπιχορηγήσεως 50.000 δραχμῶν.

Διὰ τῆς ἐπιχορηγήσεως ταύτης μετὰ τῆς ἐψηφισμένης τοιαύτης τοῦ Ἐφεδροῦ Ταμείου καὶ τῆς ψηφισθουμένης ἐπίσης ὡς ἐλπίζομεν, ὑπὸ τῆς Μοναστ. Ἐπιτροπῆς συντελεῖται σχεδόν τὸ ἀπὸ πολλοῦ ἀρξάμενον ἔργον, δι' οὗ ἡ Πόλις καὶ ὅλος ὁ Νομὸς θὰ σωθῆ ἐν πολλοῖς ἀπὸ τῆς μάλιστα τῆς ἐπαράτου φυματιώσεως.

Εἰς τὴν ταχυτέραν δ' ἐγκατάστασιν καὶ τὴν ἐναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ ἀπολυμαντικοῦ κλιβάνου, ὅστις θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν προόδου καὶ ἐκπολιτισμοῦ τῆς μικρᾶς ἡμῶν Πόλεως, θὰ συντελέσῃ οὐκ ὀλίγον καιρὸς εἰς πᾶν ἔργον κοινωφελές καὶ ὠραῖον δεδοκιμασμένη προθυμία καὶ γενναιοφροσύνη τῆς ἡμετέρας κοινίας, ἥτις, ὡς καὶ ἐν προηγουμέναις ὑπὲρ τοῦ ἀπολυμαντηρίου ἐκκλήσει πρὸς αὐτὴν ὑπὸ τοῦ τμήματος προθύμως συνέδραμεν, οὕτω καὶ εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ δοθησόμενας προσεχῶς χοροεσπερίδας θὰ σπεύσῃ νὰ προσφέρῃ τὴν τελειωτικὴν αὐτῆς συμβολήν.

Ἐν Ρεθύμνῃ τῇ 20 Δεκεμβρίου 1928.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ τμήματος)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ὁ κ. Ἐμμ. Τζαρδῆς, Γραμματεὺς Εἰρηγοδικείου, δὲν θὰ ἐορτάσῃ οὔτε θὰ δεχθῆ ἐπισκέψεις τῆν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων, λόγῳ προσφάτου πένθους.

Ἐπίσης δὲν ἐορτάζουν οἱ κ. κ.

ΛΕΣΧΗ ΑΕ)ΚΩΝ
ΧΟΡΟΕΣΠΕΡΙΣ
ΕΛΛΗΝ. ΕΡΥΘΡΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΥ
29 Δ)ΒΡΙΟΥ
ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΠΟΛΥΜΑΝΤΗΡΙΟΥ